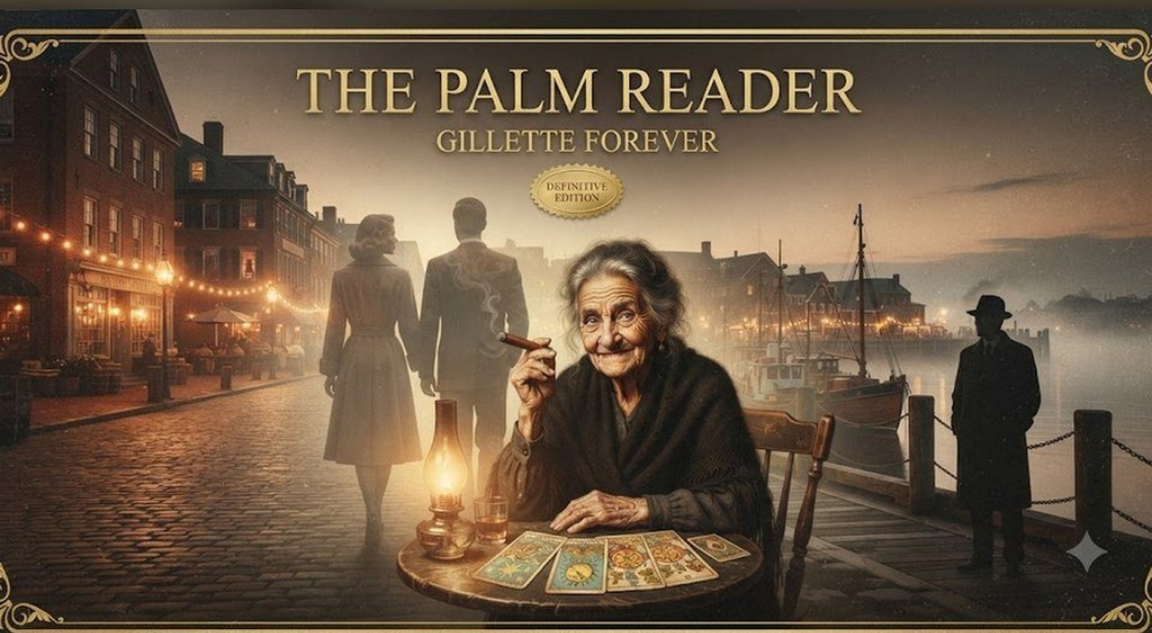

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

WALL STREET ची हस्तरेषा वाचणारी — पुढचा भाग ॥

GILLETTE FROM WALL STREET · 11

...

मी मायामीला परत जायचे ठरवले होते.

सहा महिने.

आराम करायला, माझे स्पॅनिश धारदार करायला आणि क्युबन स्त्रियांचा जवळून अभ्यास करायला पुरेसा वेळ.

त्या नेहमीच माझी आवडती शिकार होत्या.

मी एका सुपरमार्केटमध्ये शिरलो, आणि नियती ट्रॉलीच्या आधी पोहोचली.

माझ्यासमोर एक स्त्री उभी राहिली.

क्युबन.

मी तिला क्षणात ओळखले.

तिने मला ओळखले.

काही सेकंद ती माझ्याकडे टक लावून पाहत राहिली.

मग म्हणाली:

“तू इथे काय करतोयस, कपाळ?”

“किराणा घेतोय.”

“नाही. मी पृथ्वीवर म्हणतेय. तू आतापर्यंत नरकात असायला हवा होतास ना?”

मी तिच्या इंग्रजीचे कौतुक केले.

निर्दोष.

सर्वोत्तम स्त्रियांना नेहमी एकाच वेळी दोन व्यक्ती होणे जमते:

माहिती हवी असते तेव्हा गोड,
ती मिळाल्यावर निर्दय.

तिने विचारले, मी कसा आहे.
माझी तब्येत कशी आहे.
मी अजून जिवंत तरी कसा आहे.
माझी पत्नी कुठे आहे.
आणि, सगळ्यात महत्वाचे:

“तू तरुण कसा राहिलास आणि खुद्द सैतानाला कसे हरवलेस?”

मी तिला सांगितले की मला बस पकडायची आहे.
तेवढे खरे होते.
कुठे जायचे ते मी सांगितले नाही.
मी निरोप घेतला आणि गायब झालो.

घरी परतल्यावर मला क्षणात झोप लागली.

स्वप्नात मी पाहिले, कोणीतरी इटलीतल्या माझ्या घराचा जिना चढत होते.
मी त्याला ओळखत होतो.
किंवा कदाचित नाही.
मग माझ्या लक्षात आले.
तोच होता.

Cincinnati चा तो भारतीय.
सही केलेल्या डॉलरच्या नोटेवाला.

तो शेवटच्या पायरीवर पोहोचला.
मला मिठी मारली.

काही भारतीय ब्रिटिशांपेक्षाही चांगले मिरवतात त्या ब्रिटिश डौलाने हसला. मग
गंभीरपणे माझ्याकडे पाहिले.

“Frega, प्लीज — बाथरूम कुठे आहे?”

मी दचकून जागा झालो.
बाथरूमचे दार शोधायला गेलो.
मग लक्षात आले की मी अजून स्वप्नातच आहे.

मी मागे वळलो.
लाल आरामखुर्ची रिकामी नव्हती.
पुन्हा तोच.
बोस्टनचे भूत.
हसत होते.

“मला माहीत होते तू घाबरला नाहीस. तू खरा मर्द आहेस, गोत्या असलेला.”
मग त्याने शेजारच्या कोणाकडे बोट दाखवले.
“बघ मी कोणाला आणलेय.”

एक उंच स्त्री.
देखणी.
अमेरिकन.
चालिशीच्या आसपास.
एखाद्या उच्च अधिकाऱ्याचा पवित्रा.
इतरांची आयुष्ये संपवणाऱ्या कागदपत्रांवर सह्या करणाऱ्याची नजर.

तिने हात पुढे केला.
“Copyright Office. Washington D.C.”

मी मान डोलावली.
“जबरदस्त बढती. इथे कशी पोहोचलीस?”

“मला तुझा एक ईमेल आला.”

“आणि मग?”

“मी तो वाचला.”

“आणि मग?”

“माझ्या हृदयाला ते सहन झाले नाही.”

भूत खो खो हसू लागले.
मी नाही.

“मला माफ कर.”

“माफी नको.”

“नाही, खरेच.”

“नाही, खरेच — मलाही.”

ती बसली.

खोली न्याहाळली.

मला न्याहाळले.

मग म्हणाली:

“आयुष्यभर मी ज्या पुरुषाची वाट पाहत होते, तो तू आहेस.”

“कोणाला भेटण्यासाठी ही जरा गुंतागुंतीची व्यवस्था वाटते.”

“मला सापडलेली हीच सर्वोत्तम होती.”

“नाही. माझ्यावर विश्वास ठेव. ती सर्वोत्तम नव्हती.”

ती क्षणभर गप्प झाली.

मग मी तिला महत्वाचा असलेला एकमेव प्रश्न विचारला.

“Copyright Office च्या आधी — तू कुठे काम करत होतीस?”

“एका अमेरिकन बहुराष्ट्रीय कंपनीत. डिटर्जंट.”

“कसे होते?”

“टार्गेट गाठायला मरावे लागते.”

“म्हणजे?”

“अक्षरशः. फुटेपर्यंत ते तुमच्याकडून काम करून घेतात.”

मी गप्प राहिलो.

मग हसलो.

“मला वार्ड वाटते, प्रिये.”

“कशाबद्दल?”

“तू चुकीचे परिमाण निवडलेस.”

“काय म्हणालास?”

“आयुष्यात हा नेहमीच — फक्त आणि फक्त — शैलीचा प्रश्न असतो.”

मी खिडकीकडे बोट दाखवले.

पृथ्वी अजूनही बाहेर होती.

गोंधळलेली.

गोंगाटाची.

समस्यांनी भरलेली.

“मी सगळ्यांचे ऐकतो.”

“भुतांचेसुद्धा?”

“विशेषतः त्यांचे.”

“मग तू आमच्याबरोबर का येत नाहीस?”

“कारण मला इथे खाली अजून काहीतरी पूर्ण करायचे आहे.”

बोस्टनच्या भुताने मान डोलावली.

त्या अधिकारी स्त्रीने नजर खाली केली.

ती निराश दिसत होती.

मी उठलो.

दाराकडे चालत गेलो.

मग मागे वळलो.

“बाय द वे —”

“काय?”

“योगायोगाने, मीही डिटर्जंटमध्येच आहे.”

“मग?”

“पण माझे टार्गेट गाठायला मी कोणी मरण्याची वाट पाहत नाही.”

भूत हसून हसून आरडू लागले.
ती हसली — पहिल्यांदाच.

मी पुन्हा डोळे उघडले, तेव्हा मी एकटाच होतो.
खोलीत कोणीही उरले नव्हते.
भुते नाहीत.
अधिकारी नाहीत.
बाथरूम शोधणारे भारतीय नाहीत.

फक्त ती लाल आरामखुर्ची.
अजूनही माझ्याकडे पाहत होती.
जणू पुढच्या रात्री कोण येणार आहे, हे तिला आधीच ठाऊक होते.

Ferdinando